

INTERPELLATION TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2021-04-29
Besvaras senast
2021-05-20

Till utrikesminister Ann Linde (S)

2020/21:690 Raoul Wallenbergs öde och Sveriges behov av exportkrediter

I två nya studier hävdar forskarna Susanne Berger och Vadim Birstein att den svenska regeringens passivitet i fallet Raoul Wallenberg kan ha varit ett medvetet beslut av en grupp svenska tjänstemän som placerade det nationella ekonomiska och politiska intresset framför behovet av att klargöra vad som hände en av deras diplomatkollegor.

Därför kräver nu medlemmar av Raoul Wallenbergs familj en ny utredning om den officiella hanteringen av hans öde.

I en debattartikel i Jerusalem Post den 18 april 2021 skriver Susanne Berger och Vadim Birstein att det finns historiska dokument som antyder att den svenska regeringen var väl medveten om att en handelskredit med Sovjetunionen var oförenlig med ett aktivt arbete för att få loss Raoul Wallenberg.

Forskarna lyfter fram att Sveriges sändebud i Moskva, Staffan Söderblom, minst tre gånger 1945 och 1946 bad höga sovjetiska tjänstemän att bekräfta att Raoul Wallenberg inte längre var vid liv.

Den svenska regeringen fastslog i en utredning 2003 att diskussionerna om handelsavtalet kan ha ”spelat en indirekt roll för handläggningen av Raoul Wallenberg-fallet”.

Under tiden direkt efter kriget insisterade även flera andra svenska tjänstemän vid UD upprepade gånger i både privat och offentlig kommunikation på att Wallenberg antingen var död eller inte kunde räddas. De gjorde det även när de fick relativt starka indikationer på att Wallenberg möjligen levde, vilket exempelvis hände i slutet av augusti 1945, och framför allt i mars 1946, bara sex veckor före Staffan Söderbloms kommentarer till Stalin.

Forskarna lyfter fram historikern Peter Axelssons forskning om att det svenska agerandet sannolikt skedde medvetet för att säkra avtalet, kallat ”rysskrediten”, om att Sovjetunionen under en femårsperiod skulle köpa svenska varor på kredit för 200 miljoner kronor om året. Staffan Söderbloms begäran att få en bekräftelse på att Raoul Wallenberg var död blev därför i praktiken en dödsdom.

Susanne Berger och Vadim Birstein skriver vidare i Frivärld den 20 april:

”Enligt forskaren Peter Axelsson hade viktiga detaljer i det planerade svensk-sovjetiska kredit- och handelsavtalet i huvudsak varit hemligt fram till mitten av maj 1946. Faktum är att hela kreditavtalets omfattning – på 1 miljard kronor – inte avslöjades förrän den 17 juni 1946 – två dagar efter att Söderblom träffat Stalin.

Som ett resultat hävdar historikern Peter Axelsson att svenska tjänstemän stod inför ett allvarligt dilemma: Om det hade blivit känt att den svenska regeringen beviljade en enorm kredit till Sovjetunionen medan en av regeringens egna diplomater hölls fänge eller omkommit i Sovjetunionen, kunde detta ha bidragit till de redan allvarliga offentliga protesterna mot avtalet och äventyrat hela affären.

Kort sagt visar Axelssons analys att svenska tjänstemän fattade ett medvetet beslut att prioritera Sveriges nationella ekonomiska och politiska intressen, som de definierade det, framför behovet av att klargöra ödet för en av sina diplomater.

Även när det svensk-sovjetiska handelsavtalet hade ingåtts på rekordtid i oktober 1946, brydde sig inte svenska företrädare, inklusive Östen Undén, om att ta upp Raoul Wallenberg-ärendet med sina sovjetiska motsvarigheter.”

Raoul Wallenberg rapporterades senare ha dött den 17 juli 1947 i ett fängelse i Moskva. Nu står det dock klart att det har bekräftats att Raoul Wallenberg förhördes sex dagar efter sitt officiella dödsdatum i juli 1947.

Raoul Wallenbergs mor, Maj von Dardel, fördömde vid upprepade tillfällen bristen på entusiasm från svenska tjänstemän och hänvisade till hanteringen av sin sons ärende som ”kallsinnig”. Som den tidigare svenska diplomaten Jan Lundvik sammanfattade saken kortfattat för några år sedan: ”De ville inte ha honom tillbaka.”

Mot bakgrund av ovanstående vill jag fråga utrikesminister Ann Linde:

1. Finns det anledning att utreda uppgifterna om att hanteringen av det så

kallade miljardlånet påverkade regeringens hantering av Raoul Wallenberg?

2. Avser regeringen att ställa frågor om huruvida Ryssland har information som stöder uppgifterna om att Josef Stalin lät kidnappa Raoul Wallenberg för att säkerställa miljardlånet från Sverige?
3. Stämmer det enligt UD:s dokumentation att Sveriges sändebud i Moskva minst tre gånger 1945 och 1946 bad höga sovjetiska tjänstemän att bekräfta att Raoul Wallenberg inte längre var vid liv?
4. Hur bedömer regeringen uppgifterna om att den svenska ambassadören agerade utifrån en medveten politik sanktionerad av Sverige gällande Raoul Wallenberg?
5. Avser ministern att begära mer information om fånge nummer 7?
6. Överväger regeringen att tillsätta en ny oberoende utredning om den officiella hanteringen av Raoul Wallenbergs öde?

.....

Mikael Oscarsson (KD)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welanders